

l'exemple de Bèlgica. El seu règim sanitari és de perfecta llibertat de les institucions subsidiades per l'Estat. Així, l'*Oeuvre Nationale* fa la lluita antituberculosa i la lluita contra la mortalitat infantil que són subvencionades per l'Estat, la província, el Municipi i els particulars. Aquestes institucions han aconseguit una popularitat poc comú. Com a exemple direm que de 145.000 nois que neixen a l'any, 40.000 han estat presentats als dispensaris per a la consulta de nadons.

La Creu Roja ha reunit en un Consell central les diferents "Obres Nacionals" i ha emprès una intensa campanya de propaganda i ensenyament popular de la Higiene. Amb això s'ha aconseguit donar una major unificació a l'obra.

Els països Escandinaus i Dinamarca compten amb organitzacions generals interessants, puix que tenen per base una assegurança social que sense ésser obligatòria s'estén al 82 per 100 de la població. Ha estat Dinamarca el primer país que ha declarat obligatòria la denúncia de la tuberculosi i el país que ha emprès amb la seva Associació nacional la defensa subvencionada per l'Estat i els municipis, una acció sistematitzada. La importància de la seva obra sanitari-social ve donada pel nombre d'infermeres que dona un percentatge d'una per cada 500 habitants. A Suècia s'ha instaurat un tipus sanatorial constituït per les cases-sanatori que no tenen més de 20 a 40 llits.

A Suïssa també, el règim federal ha deixat en llibertat els cantons. D'això en resulta una gran diversitat d'accions sanitàries, l'abast polític de les quals no ens interessa analitzar de moment. No obstant, una llei de caràcter general fa obligatòria la declaració de la tuberculosi...

Senyors acadèmics: voldria haver sabut sintetitzar els aspectes més particulars de l'obra sanitària dels principals països, perquè els ensenyaments dels altres servissin d'experiència pròpia. Voldria tenir ara prou bones condicions per a saber fer una tria de les coses que trasplantades al nostre ambient fossin més útils. De moment, aquell que es preocupa d'aquestes qüestions, ja sap que ha de recollir de França el profit de la seva infermera visitadora i els seus dispensaris. D'Alemanya, el seu tipus sanatorial, les seves modalitats d'assegurança social i l'esperit d'unió d'esforços per tal de no atomitzar les activitats. D'Anglaterra, el seu respecte a la llibertat políti-

ca, que té un reflexe de noble emulació en la Sanitat i l'obra de les infermeres de districte i d'acció social. D'Austràlia i Nova Zelanda, el valor que poden significar aquestes infermeres posades com a element principal en les lluites sanitàries. Dels Estats Units, l'acció dels dispensaris polivalents simplificant, possibilitant i fent més eficaç l'activitat sanitària, i la gran obra de coordinació directiva. També la col·laboració de les companyies d'assegurances. D'Itàlia, la lluita antipalúdica i la medicina del treball. De Rússia, el rendiment donat per les clíniques ambulants, que pot simplificar molt la sanitat dels nostres nuclis rurals i, sobretot, el valor enorme que significa la propaganda sanitària. De Bèlgica, el que pot aconseguir una obra particular quan se li ofereixen els mitjans i no se li posen traves. Dels països del Nord, llur organització general de lluita antituberculosa i el gran polimorfisme de llurs règims sanatorials. És tenint en compte tot això que podem començar a definir quina ha d'ésser, a grans ratlles, la sanitat de Catalunya.

He d'abúsar un moment de la vostra atenció, per a dir-vos quina ha estat ja l'orientació de Catalunya, quines han estat les seves primeres passes en tenir consciència d'aquesta responsabilitat.

Quan el nou règim va fer comprendre que un perfum de democràcia havia començat a donar caràcter al nostre país, van sortir les persones o les institucions, que per tenir més desperta llur sensibilitat davant de l'hora que es vivia, cregueren que havien de posar-se en contacte amb els estaments polítics i oferir-los llur desinteressada col·laboració, perquè la salut pública fos des del primer moment atesa i vetllada amb l'amor i el desinterès amb què el nostre poble sap voler i atendre les coses que duu dins la seva ànima. El Sindicat de Metges de Catalunya, que és el cor de la classe mèdica catalana, va saber recollir el bategar d'emoció d'aquell moment en oferir al polític tot l'abast del tènic: donant a l'home de govern, quan encara la seva pell reflectia el crispament del nerviosisme d'aquell instant, la serenor que el metge està entrenat a demostrar en els moments més difícils de la vida humana. I amb aquesta serenor, amb la consciència del canvi d'esperit que s'havia operat en el nostre poble, va iniciar un estudi dels plans sanitaris més convenients. Voldria dir en detall quines van ésser les etapes d'aquesta tasca perquè estem convençuts que per